

Arrest

nr. 227 495 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. JANS *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (J.S.) luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit X, hoewel u sinds uw huwelijk in Karachi woont. U bent net als uw vrouw een katholiek, afkomstig uit een katholieke familie, maar dat leverde u voor het incident dat de aanleiding was voor uw vertrek naar eigen zeggen geen significante problemen op in Pakistan.

U werkte sinds 2011 op verschillende plaatsen rond de Perzische Golf, in Saoedi Arabië en Abu Dhabi. Daardoor stond uw vrouw er het grootste deel van het jaar alleen voor als ze bijvoorbeeld uw dochter naar school moet brengen. In oktober 2017 merkte uw vrouw hierbij op dat ze in de gaten werd gehouden door een man. Ze negeerde hem, maar naarmate de tijd vorderde werd hij bolder, en begon hij haar vuile blikken te geven, te volgen, en op vulgaire wijze aan te spreken. Hij zei haar dat ze zich tot de islam moest bekeren en met hem moest trouwen. Ze informeerde u hierover, en u raadde haar aan naar de politie te gaan. Daar werd ze op 15 maart 2018 evenwel afgescheept van zodra ze hoorden dat ze een christen was. Op 26 maart 2018, toen ze in het donker op weg was naar een apotheker, werd ze aangerand en geslagen door de man, waarop ze hem vroeg of dat was wat de islam voorschrijft, mensen met geweld bekeren en doen trouwen? Hij beschuldigde haar van blasfemie. Ze kon weggkomen, en vroeg u om terug te komen naar Pakistan, maar u kon niet omwille van uw werk. Daarop kwam uw vrouw uit schrik een aantal dagen niet meer buiten, maar op 29 maart drong de man met vijf anderen uw appartement binnen om haar te melden dat ze met hem moest meekomen, of hij zou haar en uw gezin laten doden wegens blasfemie. Hij produceerde ook een vervalste huwelijksakte. Uw vrouw vroeg hem enkele dagen bedenktijd, en vluchtte van zodra hij weg was naar haar broer. Hierop kwam u terug naar Pakistan, en organiseerden jullie het vertrek uit het land. Na uw komst naar Europa hoorde u van de bureaus in Pakistan dat er een aanklacht van blasfemie aan jullie appartement was gehangen, en dat er politie naar uw vrouw kwam vragen wegens een voorgehouden diefstal van geld en juwelen.

Met behulp van uw familie in België kon u een visum regelen, en vertrokken jullie op 10 mei 2018. U ging daarop naar Nederland waar jullie internationale bescherming verzochten. Uw verzoek werd overgedragen aan België op 26 oktober 2018. Ter staving van uw relaas legt u voor: Pakistaanse identiteitskaarten, en kopieën van een familieregistratiecertificaat, pasjes van de parochie, opleidingsdocumenten, werkdocumenten, reisdocumenten, de fatwa, de valse huwelijksakte, medische documenten, en een enveloppe. Uw advocaat bezorgde het CGVS ook nog correcties, opmerkingen, en verduidelijkingen die u wenste te formuleren bij de notities van het onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien u zich beroept op dezelfde gronden voor uw verzoek om internationale bescherming als uw vrouw J.N.S., kan diens beslissing hier integraal worden overgenomen:

U en uw man geven aan katholieken te zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat christenen "may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u Pakistan bent moeten ontvluchten uit vrees voor een man die u wou dwingen om te bekeren en met hem te trouwen, en dreigde u en uw gezin te doden als u weigerde. Naderhand hoorde u dat er een fatwa tegen u zou zijn uitgesproken omwille van vermeende blasfemie. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, omwille van de onderstaande redenen.

Ten eerste zijn er redenen om aan te nemen dat u en uw man jullie paspoorten achterhouden voor het CGVS, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust en waar u in het begin van het onderhoud op gewezen werd (CGVS p. 2, CGVS 2 p. 2), mogelijk in een poging uw gaan en staan voor uw komst naar België te verhullen, wat uit een paspoort afgeleid kan worden aan de hand van bijvoorbeeld in- en uitreisstempels. Uw man verklaarde namelijk dat jullie de paspoorten waarmee jullie naar Europa kwamen hebben vernietigd na aankomst, zagezegd omdat een niet nader genoemd familielid dat aangeraden zou hebben (CGVS 2 p. 2, 3). Dit is primo maar weinig geloofwaardig omdat een paspoort een zeer belangrijk reisdocument is, dat uw reisweg en uw afkomst kan helpen aantonen, waardoor het maar weinig waarschijnlijk is dat u zich hier moedwillig van zou ontdoen. Hier komt bovendien nog bij dat uw man een hoogopgeleid iemand is die verschillende jaren van zijn leven in het buitenland doorbracht en goed Engels spreekt, waardoor van hem verwacht kan worden dat hij zich des te meer bewust zou zijn van dan wel zou kunnen informeren over het belang van een paspoort, en minder gevoelig zou zijn voor foutieve informatie die hem opgestoken zou worden, waar hij ook op gewezen werd (CGVS 2 p. 3).

Secundo valt het ook op dat u en uw man wel allerhande reisdocumenten kunnen voorleggen omtrent uw komst naar België (document 6), maar geen enkel reisdocument betreffende de reis van uw man naar Pakistan in maart 2018 kunnen voorleggen (CGVS 2 p. 9). Nochtans zouden dergelijke documenten met name de chronologie van uw relaas kunnen ondersteunen. Het is wel zeer toevallig dat zowel de paspoorten als de reisdocumenten ontbreken, waardoor voor dat essentiële deel van uw relaas elk bewijs ontbreekt. Hier over bevraagd, legt uw man trouwens ook afwijkende verklaringen af: initieel stelt hij dat hij de tickets niet kan terugvinden omdat ze enkel op zijn bedrijfsemail stonden, maar daarop stelt hij zijn verklaringen bij om te zeggen dat hij die enkel fysiek overhandigd kreeg (CGVS 2 p. 9).

Het is tertio ook opmerkelijk dat uw man verklaarde dat zijn visum om in Abu Dhabi te mogen blijven liep van 2016 tot 2018 (CGVS 2 p. 6), en dus net in het jaar dat u in de problemen zou zijn gekomen afliep. Meer nog, het contract dat uw man voorlegde was gedateerd op 10 mei 2016 (document 5A), exact twee jaar voor uw afreis naar Europa. Dit doet vermoeden dat uw komst naar Europa mogelijk ingegeven was door het aflopen van uw man zijn verblijfsrecht en tewerkstelling in Abu Dhabi, hoewel hij dit ontkent, en hierbij verwijst naar zijn verlof-schema (CGVS 2 p. 12). Aan dit schema valt echter op dat alles betreffende zijn voorgehouden terugkeer op 30 maart 2018 in pen werd aangebracht, waar de rest van het schema digitaal gemaakt is (document 5B).

Hier kan ten slotte over gesteld worden dat zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft laten verscheuren, uw gedrag dan duidt op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofd. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig laten weggooiden/verscheuren van documenten strookt niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor haar leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die haar verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale

bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Ten tweede valt het ook op dat u verklaarde dat u de man waarmee u problemen had al opmerkte in oktober 2017, maar dat u tussen dat moment en de escalatie van zijn avances in maart 2018 op geen enkel moment aan iemand in Pakistan hulp vroeg om u bijvoorbeeld te begeleiden als u uw dochter naar school bracht (CGVS p. 10, 11). U had nochtans katholieke burens (CGVS p. 4), waarmee jullie goed overeen kwamen getuige de verklaringen van uw man, u ging naar een katholieke kerkgemeenschap (CGVS p. 8), en u had verschillende volwassen familieleden in Karachi (CGVS p. 10), waaronder ook een broer waarbij u van eind maart tot begin mei 2018 verbleven zou hebben (CGVS p. 10). Het valt maar erg moeilijk te geloven dat u dit op geen enkel moment bij iemand anders dan uw man ter sprake kon brengen, waar u en uw man ook op gewezen werden (CGVS p. 11, CGVS 2 p. 8). Hier werpt uw man tegen op dat het in Pakistan een prestigezaak zou zijn, dat vrouwen steeds als in de fout worden beschouwd (CGVS p. 8). Nochtans zijn jullie afkomstig uit volledig katholieke families en was het een probleem met een moslimman, waardoor deze tegenwerping minder pertinent lijkt; uw katholieke familieleden en kennissen zouden uw vrouw waarschijnlijk niet prima facie als in fout beschouwen en haar dus wel willen helpen. Bovendien valt het ook maar moeilijk te geloven dat u het zelfs niet ter sprake zou kunnen brengen bij bijvoorbeeld vriendinnen in de gemeenschap, die het dan eventueel bij hun man ter sprake kunnen brengen. U laat het uitschijnen alsof u eigenlijk steeds volledig op uzelf aangewezen was jarenlang en totaal geen sociaal weefsel leek te hebben, wat gewoon niet realistisch lijkt, zelfs in een meer patriarchale maatschappij als Pakistan.

Uw man werpt in zijn opmerkingen tegen dat mocht de kerkgemeenschap te hulp komen, er represailles zouden kunnen volgen tegen de kerk, met verwijzing naar een dergelijk incident (opmerking 4 van J.S., mail dd. 5 april 2019). Dit argument lijkt evenwel geen hout te snijden, omdat gepeild werd naar de hulp die geboden zou kunnen worden bij het begin van de problemen, toen er louter sprake was van een onbekende man die uw vrouw volgde. Er was toen nog geen sprake van een context waarin gedreigd werd met fatwa's omwille van blasfemie. Het is maar weinig geloofwaardig dat u in dit vroege stadium al beducht zou zijn voor represailles tegen de bredere kerkgemeenschap als u om hulp zou vragen.

Het is **ten derde** ook vreemd dat er geen enkel voorgaande lijkt te zijn waarom de man in kwestie u zou zijn beginnen stalken. U geeft primo aan dat u hem niet kende voor de incidenten, en geen concrete aanleiding kan bedenken waarom hij u zou zijn beginnen lastigvallen, terwijl hij nochtans allerhande zaken over u zou geweten hebben zoals uw religie en naam (CGVS p. 11). Het is secundo ook maar merkwaardig dat hij van alle mogelijke slachtoffers er een reeds getrouwde vrouw met een kind zou uitpikken (hij kreeg u in het oog als u uw kind naar school bracht immers), een atypisch profiel in zaken van voorgehouden gedwongen bekering en huwelijk, waar uw man ook op gewezen werd (CGVS 2 p. 12).

Uw man verwijst in zijn opmerkingen in deze context naar gevallen waarin getrouwde vrouwen met kinderen bedreigd of gedood worden naar aanleiding van beschuldigingen van blasfemie (opmerking 9, tweede alinea, van J. S., mail dd. 5 april 2019). Het CGVS betwist dit niet, maar er werd evenwel niet verwezen naar incidenten met beschuldiging van blasfemie, maar gevallen van gedwongen huwelijken en bekeringen van christelijke vrouwen tot de islam. Hierover stelt uw man dat deze onderbericht worden, en dat de verhalen die de media halen niet typerend noch exhaustief zijn. Dit betreft evenwel slechts een blote bewering.

Ten vierde is het ook merkwaardig dat, wanneer u gevraagd wordt naar de inhoud van de fatwa die aan uw huis gehangen zou zijn na uw vertrek, u aangeeft niet te weten wat de inhoud daarvan is en u die ook niet wou lezen omdat u daar depressief van zou worden (CGVS p. 12, 13). Dat is maar erg vreemd; jullie zouden niet naar Pakistan kunnen terugkeren omwille van de fatwa die jullie boven hoofd hangt, maar u nam niet eens de moeite om u te vergewissen van de inhoud daarvan. Dat getuigt maar van erg weinig interesse in uw eigen zaak, wat uw voorgehouden vrees ten zeerste ondermijnt, iets waar u op gewezen werd (CGVS p. 13).

Ten vijfde is het ook erg vreemd dat u verklaarde dat uw stalker op een bepaald moment zo ver ging dat hij met vijf anderen uw huis binnendrong, en zei dat u met hem moest meekomen of hij zou u en uw gezin doen vermoorden, dan wel de moslims van de buurt samenroepen en hen tegen u ophitsen (CGVS p. 9, 10). Hiertoe produceerde hij zelfs een vervalst huwelijkscertificaat (document 8). Maar dan zou hij gewoon omdat u dat vroeg en zonder dat u een duidelijke motivering gaf, gewoon zijn weggegaan toen u enkele dagen bedenktijd vroeg (CGVS p. 10). Het is nochtans duidelijk dat hij zich niets aantrok van uw mening, getuige het ongevraagd binnenkomen in uw appartement, de vervalste huwelijksakte, en de eis dat u onmiddellijk zou meekomen. Het is dan maar de vraag waarom hij u enkele dagen bedenktijd zou geven. De enige functie die deze bedenktijd in uw relaas lijkt te hebben is om u de mogelijkheid te bieden naar uw broer te gaan, om dan van daar het land te verlaten.

Omwille van bovenstaande elementen dient daarom besloten te worden dat u de voorgehouden problemen met de man die met u wou trouwen, en de daaruit voortvloeiende fatwa en politieonderzoek niet aannemelijk kan maken. Omdat jullie verklaarden dat jullie voor het overige geen (ernstige) problemen hadden in Pakistan, ook niet omwille van jullie katholieke geloof (CGVS p. 8; CGVS 2 p. 7, 12), leidt dit tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Bovendien betreffen bijvoorbeeld de fatwa's en de huwelijksakte kopieën (documenten 7, 8), die steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk.

U en uw man lieten ook een aantal correcties, opmerkingen en verduidelijkingen optekenen bij de notities van het onderhoud. Voor zover deze pertinent waren voor de argumenten gebruikt in de beslissing, werd hier rekening mee gehouden in de beslissing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (J.N.S.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Bahawalpur, hoewel u sinds uw huwelijk in Karachi woont. U bent net als uw man een katholieke, afkomstig uit een katholieke familie, maar dat leverde u voor het incident dat de aanleiding was voor uw vertrek naar eigen zeggen geen significante problemen op in Pakistan.

Uw man werkt sinds 2011 op verschillende plaatsen rond de Perzische Golf, in Saoedi Arabië en Abu Dhabi. Daardoor staat u er het grootste deel van het jaar alleen voor als u bijvoorbeeld uw dochter naar school moet brengen. In oktober 2017 merkte u hierbij op dat u in de gaten werd gehouden door een man. U negeerde hem, maar naarmate de tijd vorderde werd hij bolder, en begon hij u vuile blikken te geven, te volgen, en op vulgaire wijze aan te spreken. Hij zei u dat u zich tot de islam moest bekeren en met hem moest trouwen. U informeerde uw man hierover, en hij raadde u aan naar de politie te gaan. Daar werd u op 15 maart 2018 evenwel afgescheept van zodra ze hoorden dat u een christen was. Op 26 maart 2018, toen u in het donker op weg was naar een apotheker, werd u aangerand en geslagen door de man, waarop u hem vroeg of dat was wat de islam voorschrijft, mensen met geweld bekeren en doen trouwen? Hij beschuldigde u van blasfemie.

U kon weggelopen, en vroeg uw man om terug te komen naar Pakistan, maar hij kon niet omwille van zijn werk. Daarop kwam u uit schrik een aantal dagen niet meer buiten, maar op 29 maart dwong de man met vijf anderen uw appartement binnen om u te melden dat u met hem moest meekomen, of hij zou u en uw gezin laten doden wegens blasfemie. Hij produceerde ook een vervalste huwelijksakte. U vroeg hem enkele dagen bedenktijd, en vluchtte van zodra hij weg was naar uw broer. Hierop kwam uw man terug naar Pakistan, en organiseerden jullie het vertrek uit het land. Na uw komst naar Europa hoorde u van de bureaus in Pakistan dat er een aanklacht van blasfemie aan jullie appartement was gehangen, en dat er politie naar u kwam vragen wegens een voorgehouden diefstal van geld en juwelen.

Met behulp van familie van uw man in België kon u een visum regelen, en vertrokken jullie op 10 mei 2018. U ging daarop naar Nederland waar jullie internationale bescherming verzochten. Uw verzoek werd overgedragen aan België op 26 oktober 2018. Ter staving van uw relaas legt u voor: identiteitskaarten, en kopieën van een familieregistratiecertificaat, pasjes van de parochie, opleidingsdocumenten, werkdocumenten, reisdocumenten, de fatwa, de valse huwelijksakte, medische documenten, en een enveloppe. Uw advocaat bezorgde het CGVS ook nog correcties, opmerkingen, en verduidelijkingen die u wenste te formuleren bij de notities van het onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw man geven aan katholieken te zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat christenen "may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u Pakistan bent moeten ontvluchten uit vrees voor een man die u wou dwingen om te bekeren en met hem te trouwen, en dreigde u en uw gezin te doden als u weigerde. Naderhand hoorde u dat er een fatwa tegen u zou zijn uitgesproken omwille van vermeende blasfemie. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, omwille van de onderstaande redenen.

Ten eerste zijn er redenen om aan te nemen dat u en uw man jullie paspoorten achterhouden voor het CGVS, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust en waar u in het begin van het onderhoud op gewezen werd (CGVS p. 2, CGVS 2 p. 2), mogelijk in een poging uw gaan en staan voor uw komst naar België te verhullen, wat uit een paspoort afgeleid kan worden aan de hand van bijvoorbeeld in- en uitreisstempels. Uw man verklaarde namelijk dat jullie de paspoorten waarmee jullie naar Europa kwamen hebben vernietigd na aankomst, zeggend omdat een niet nader genoemd familielid dat aangeraden zou hebben (CGVS 2 p. 2, 3).

Dit is primo maar weinig geloofwaardig omdat een paspoort een zeer belangrijk reisdocument is, dat uw reisweg en uw afkomst kan helpen aantonen, waardoor het maar weinig waarschijnlijk is dat u zich hier moedwillig van zou ontdoen. Hier komt bovendien nog bij dat uw man een hoogopgeleid iemand is die verschillende jaren van zijn leven in het buitenland doorbracht en goed Engels spreekt, waardoor van hem verwacht kan worden dat hij zich des te meer bewust zou zijn van dan wel zou kunnen informeren over het belang van een paspoort, en minder gevoelig zou zijn voor foutieve informatie die hem opgestoken zou worden, waar hij ook op gewezen werd (CGVS 2 p. 3).

Secundo valt het ook op dat u en uw man wel allerhande reisdocumenten kunnen voorleggen omtrent uw komst naar België (document 6), maar geen enkel reisdocument betreffende de reis van uw man naar Pakistan in maart 2018 kunnen voorleggen (CGVS 2 p. 9). Nochtans zouden dergelijke documenten met name de chronologie van uw relaas kunnen ondersteunen. Het is wel zeer toevallig dat zowel de paspoorten als de reisdocumenten ontbreken, waardoor voor dat essentiële deel van uw relaas elk bewijs ontbreekt. Hier over bevraagd, legt uw man trouwens ook afwijkende verklaringen af: initieel stelt hij dat hij de tickets niet kan terugvinden omdat ze enkel op zijn bedrijfsemail stonden, maar daarop stelt hij zijn verklaringen bij om te zeggen dat hij die enkel fysiek overhandigd kreeg (CGVS 2 p. 9).

Het is tertio ook opmerkelijk dat uw man verklaarde dat zijn visum om in Abu Dhabi te mogen blijven liep van 2016 tot 2018 (CGVS 2 p. 6), en dus net in het jaar dat u in de problemen zou zijn gekomen afliep. Meer nog, het contract dat uw man voorlegde was gedateerd op 10 mei 2016 (document 5A), exact twee jaar voor uw afreis naar Europa. Dit doet vermoeden dat uw komst naar Europa mogelijk ingegeven was door het aflopen van uw man zijn verblijfsrecht en tewerkstelling in Abu Dhabi, hoewel hij dit ontkent, en hierbij verwijst naar zijn verlofschema (CGVS 2 p. 12). Aan dit schema valt echter op dat alles betreffende zijn voorgehouden terugkeer op 30 maart 2018 in pen werd aangebracht, waar de rest van het schema digitaal gemaakt is (document 5B).

Hier kan ten slotte over gesteld worden dat zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft laten verscheuren, uw gedrag dan duidt op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofdte. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig laten weggooiden/verscheuren van documenten strookt niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor haar leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die haar verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Ten tweede valt het ook op dat u verklaarde dat u de man waarmee u problemen had al opmerkte in oktober 2017, maar dat u tussen dat moment en de escalatie van zijn avances in maart 2018 op geen enkel moment aan iemand in Pakistan hulp vroeg om u bijvoorbeeld te begeleiden als u uw dochter naar

school bracht (CGVS p. 10, 11). U had nochtans katholieke burens (CGVS p. 4), waarmee jullie goed overeen kwamen getuige de verklaringen van uw man, u ging naar een katholieke kerkgemeenschap (CGVS p. 8), en u had verschillende volwassen familieleden in Karachi (CGVS p. 10), waaronder ook een broer waarbij u van eind maart tot begin mei 2018 verbleven zou hebben (CGVS p. 10). Het valt maar erg moeilijk te geloven dat u dit op geen enkel moment bij iemand anders dan uw man ter sprake kon brengen, waar u en uw man ook op gewezen werden (CGVS p. 11, CGVS 2 p. 8). Hier werpt uw man tegen op dat het in Pakistan een prestigezaak zou zijn, dat vrouwen steeds als in de fout worden beschouwd (CGVS p. 8). Nochtans zijn jullie afkomstig uit volledig katholieke families en was het een probleem met een moslimman, waardoor deze tegenwerping minder pertinent lijkt; uw katholieke familieleden en kennissen zouden uw vrouw waarschijnlijk niet prima facie als in fout beschouwen en haar dus wel willen helpen. Bovendien valt het ook maar moeilijk te geloven dat u het zelfs niet ter sprake zou kunnen brengen bij bijvoorbeeld vriendinnen in de gemeenschap, die het dan eventueel bij hun man ter sprake kunnen brengen. U laat het uitschijnen alsof u eigenlijk steeds volledig op uzelf aangewezen was jarenlang en totaal geen sociaal weefsel leek te hebben, wat gewoon niet realistisch lijkt, zelfs in een meer patriarchale maatschappij als Pakistan.

Uw man werpt in zijn opmerkingen tegen dat mocht de kerkgemeenschap te hulp komen, er represailles zouden kunnen volgen tegen de kerk, met verwijzing naar een dergelijk incident (opmerking 4 van J. S., mail dd. 5 april 2019). Dit argument lijkt evenwel geen hout te snijden, omdat gepeild werd naar de hulp die geboden zou kunnen worden bij het begin van de problemen, toen er louter sprake was van een onbekende man die uw vrouw volgde. Er was toen nog geen sprake van een context waarin gedreigd werd met fatwa's omwille van blasfemie. Het is maar weinig geloofwaardig dat u in dit vroege stadium al beducht zou zijn voor represailles tegen de bredere kerkgemeenschap als u om hulp zou vragen.

Het is **ten derde** ook vreemd dat er geen enkel voorgaande lijkt te zijn waarom de man in kwestie u zou zijn beginnen stalken. U geeft primo aan dat u hem niet kende voor de incidenten, en geen concrete aanleiding kan bedenken waarom hij u zou zijn beginnen lastigvallen, terwijl hij nochtans allerlei zaken over u zou geweten hebben zoals uw religie en naam (CGVS p. 11). Het is secundo ook maar merkwaardig dat hij van alle mogelijke slachtoffers er een reeds getrouwde vrouw met een kind zou uitpikken (hij kreeg u in het oog als u uw kind naar school bracht immers), een atypisch profiel in zaken van voorgehouden gedwongen bekering en huwelijk, waar uw man ook op gewezen werd (CGVS 2 p. 12).

Uw man verwijst in zijn opmerkingen in deze context naar gevallen waarin getrouwde vrouwen met kinderen bedreigd of gedood worden naar aanleiding van beschuldigingen van blasfemie (opmerking 9, tweede alinea, van J. S., mail dd. 5 april 2019). Het CGVS betwist dit niet, maar er werd evenwel niet verwezen naar incidenten met beschuldiging van blasfemie, maar gevallen van gedwongen huwelijken en bekeringen van christelijke vrouwen tot de islam. Hierover stelt uw man dat deze onderbericht worden, en dat de verhalen die de media halen niet typerend noch exhaustief zijn. Dit betreft evenwel slechts een blote bewering.

Ten vierde is het ook merkwaardig dat, wanneer u gevraagd wordt naar de inhoud van de fatwa die aan uw huis gehangen zou zijn na uw vertrek, u aangeeft niet te weten wat de inhoud daarvan is en u die ook niet wou lezen omdat u daar depressief van zou worden (CGVS p. 12, 13). Dat is maar erg vreemd; jullie zouden niet naar Pakistan kunnen terugkeren omwille van de fatwa die jullie boven hoofd hangt, maar u nam niet eens de moeite om u te vergewissen van de inhoud daarvan. Dat getuigt maar van erg weinig interesse in uw eigen zaak, wat uw voorgehouden vrees ten zeerste ondermijnt, iets waar u op gewezen werd (CGVS p. 13).

Ten vijfde is het ook erg vreemd dat u verklaarde dat uw stalker op een bepaald moment zo ver ging dat hij met vijf anderen uw huis binnendrong, en zei dat u met hem moest meekomen of hij zou u en uw gezin doen vermoorden, dan wel de moslims van de buurt samenroepen en hen tegen u ophitsen (CGVS p. 9, 10). Hiertoe produceerde hij zelfs een vervalst huwelijkscertificaat (document 8). Maar dan zou hij gewoon omdat u dat vroeg en zonder dat u een duidelijke motivering gaf, gewoon zijn weggegaan toen u enkele dagen bedenktijd vroeg (CGVS p. 10). Het is nochtans duidelijk dat hij zich niets aantrok van uw mening, getuige het ongevraagd binnenkomen in uw appartement, de vervalste huwelijksakte, en de eis dat u onmiddellijk zou meekomen. Het is dan maar de vraag waarom hij u enkele dagen bedenktijd zou geven. De enige functie die deze bedenktijd in uw relaas lijkt te hebben is om u de mogelijkheid te bieden naar uw broer te gaan, om dan van daar het land te verlaten.

Omwille van bovenstaande elementen dient daarom besloten te worden dat u de voorgehouden problemen met de man die met u wou trouwen, en de daaruit voortvloeiende fatwa en politieonderzoek niet aannemelijk kan maken. Omdat jullie verklaarden dat jullie voor het overige geen (ernstige) problemen hadden in Pakistan, ook niet omwille van jullie katholieke geloof (CGVS p. 8; CGVS 2 p. 7, 12), leidt dit tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Bovendien betreffen bijvoorbeeld de fatwa's en de huwelijksakte kopieën (documenten 7, 8), die steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en-plakwerk.

U en uw man lieten ook een aantal correcties, opmerkingen en verduidelijkingen optekenen bij de notities van het onderhoud. Voor zover deze pertinent waren voor de argumenten gebruikt in de beslissing, werd hier rekening mee gehouden in de beslissing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld.

De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er in 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten geviséerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiitische minderheid en SufiEurostation, gemeenschap geviséerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 15 mei 2019 een schending aan van "artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de voorzorg- en zorgvuldigheidsbeginselen en van het beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Verzoekers benadrukken dat ze katholiek zij, dat ze in geval van terugkeer naar hun land van herkomst om reden van hun godsdienst alleen het slachtoffer van vervolgingen zullen zijn en dat ze, hoewel ze verklaarden tot nu toe niet vervolgd te zijn geweest, uit hun relaas en de hieronder uiteengezette elementen afgeleid kan worden reeds daadwerkelijk het slachtoffer van vervolgingen om reden van hun godsdienst zijn geweest.

Wat betreft hun paspoort stellen verzoekers te hebben verklaard deze bij hun aankomst in België te hebben vernield op aanraden van de smokkelaar. Verzoekers betogen dat, "indien zij wisten welk het belang dit document voor tegenpartij had, zij dit niet gedaan zouden hebben en dit document zouden hebben ingediend om hun goede trouw aan tegenpartij aan te tonen.". Verzoekers stellen dat "de kwestie van de opleiding en van het onderwijs van verzoeker hier niet relevant blijkt te zijn" en dat hij "enkel handelde omdat hij vreesde naar zijn land van herkomst te moeten terugkeren.". Verzoekers wijzen er op dat "wat de vliegtuigtickets betreft, verzoeker zich hierover uitlegde en verklaarde dat deze hem per e-mail op zijn zakelijk adres werden overgemaakt en dat hij hiervan geen materiële kopij had"

en dat *“dit niet verbazingwekkend is voor zover alle luchtvaartmaatschappijen voorrang geven aan de digitalisering en dat de tickets thans niet meer worden gedrukt.”*.

Verzoeker stelt dat hij zich te Abu Dhabi bevond toen verzoekster werd lastiggevallen en bedreigd en dat hij haastig terugkwam om hun vlucht te organiseren. Hij wijst erop dat hij talrijke stukken neerlegt ten bewijze hiervan. Verzoekers halen aan dat *“zoals hieronder uiteengezet, verzoeker een email indient die hem op 09 april 2019 werd gezonden, in tempore non suspecto, door de Heer B. van het bedrijf XERVON, die verzoeker tewerkstelt”, dat “dit document uitdrukkelijk stelt dat verzoeker van 21 april 2018 tot 24 mei 2018 een verlof kon genieten”, dat “dit uitdrukkelijk door het rotatieschema was voorzien”, dat “dit vertrek op aanvraag van verzoeker echter overhaast op 30 maart 2018 plaatsvond, naar aanleiding van de door zijn echtgenote ondervonden problemen”, dat “deze datum met hand werd toegevoegd”, dat “tegenpartij aanvoert dat verzoeker deze melding voor het belang van de zaak nadien bijvoegde”, dat “verzoeker de briefwisseling gedateerd van 09 april 2018 dus bijvoegt, aantonend dat het document hem op die datum werd verzonden.”*. Verzoeker betoogt dat *“het argument stellend dat verzoeker zou trachten te verheimelijken dat er geen enkele overhaaste terugkeer bestond door zijn paspoort te vernietigen volkomen ongegrond blijkt te zijn”*.

Verzoekers benadrukken dat *“verzoeker niet in het kader van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd is tewerkgesteld, maar wel van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur”* (zie arbeidsovereenkomst) en dat *“indien de visum van twee jaar aan verzoeker toegekend door de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten tot een einde kwam, deze automatisch verlengd zou zijn geweest, zolang als de arbeidsovereenkomst zou duren”*. Verzoekers stellen dat *“verzoeker om de oprechtheid van zijn verklaringen aan te tonen ook een kopij voegt van zijn vorige paspoort, die niet werd vernield, evenals van zijn ontslagbrief van zijn vorige baan en de brief waarbij zijn ontslag wordt aanvaard”*. Verzoekers stellen dat verzoekers visum, indien hij niet zou zijn weggegaan, automatisch verlengd zou zijn. Verzoekers wijzen erop dat verzoeker *“er 2250,00 € per maand verdiende terwijl het gemiddelde loon in PAKISTAN met moeite 500,00 € bereikt”*.

Wat betreft de aanranding van verzoekster wijzen verzoekers erop dat zij *“uitdrukkelijk verklaarden dat de Pakistaanse cultuur voor de vrouwen uiterst ongunstig is, dat naar hen niet wordt geluisterd en dat zij systematisch naar de randen van de samenleving zijn gedrukt”*. Verzoekers wijzen op een verslag van Amnesty International van 1 mei 2019 en stellen dat verzoekster niet van een tolerante of rijke familie is, maar dat *“zij als katholieke noodzakelijkerwijs naar de randen van de samenleving wordt gedrukt, en het slachtoffer van vervolgingen en discriminaties is”*. Zij hernemen dat *“verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat de vrouwen niet gelooft worden en dat de fout hen onmiddellijk gegeven wordt indien zij durven klagen.”*. Verzoekers stellen dat er geen bescherming is voor vrouwen, dat katholieken daarenboven zelfs door de Pakistaanse autoriteiten worden gediscrimineerd en dat de Katholieke Kerk in Pakistan niet in staat is om bescherming te bieden. Verzoekers halen krantenartikelen en internationale rapporten (verslag van HRW van 2019) aan. Verzoekers wijzen erop dat de Katholieke Kerk zelf het slachtoffer van represailles zou zijn indien zij hulp had aangeboden aan verzoekster. Verzoekers stellen dat *“de aanrandingen van verzoekster tot maart 2018 bovendien zo een bescherming niet vereisten”, dat “de aanrandingen pas vanaf maart 2018 verergerden, zodat verzoekster werkelijk beschermd diende te worden en dat zij vanaf die datum op haar echtgenoot beroep deed”, en dat “katholieke vrouwen bijgevolg des te meer gediscrimineerd blijken te zijn”*.

Waar verweerder zich erover verwondert dat verzoekster het doelwit van dergelijke bedreigingen is terwijl zij niets van haar aanrander afweet, die haar voornaam kent, benadrukken verzoekers dat zij deze vraag alleen via veronderstellingen kunnen beantwoorden, gezien zij niet in het hoofd van hun aanrander zijn. Verzoekers wijzen erop dat *“dit element bijgevolg niet fundamenteel is om de geloofwaardigheid van de vrees van verzoekers te beoordelen. Dat in ieder geval vastgesteld dient te worden dat verzoekster systematisch alleen was toen zij naar buiten ging. Dat haar inkomsten haar bovendien een comfortabele levensstandaard verzekerden. Dat het geen twijfel lijdt dat deze twee enige vaststellingen de hebzucht kunnen aanwakkeren en verklaren dat verzoekster het doelwit van dergelijke handelingen werd.”*.

Verzoekers stellen dat *“verzoekster, gezien haar psychologische situatie inderdaad niet van de inhoud van de fatwa kennis wou nemen”* en dat *“eraan herinnerd moet worden dat zij door deze zelfde personen aangerand en bedreigd werd.”*. Verzoekers halen aan dat *“verzoeker haar de inhoud van het document echter heeft voorgelezen, zodat zij op de hoogte was van de inhoud van de fatwa”*.

Verzoekers stellen dat *"dit document, waarvan tegenpartij de authenticiteit niet ter discussie stelt, toestaat de geloofwaardigheid van verzoekers wat betreft hun vrees voor vervolgingen te gronden"* en dat *"er melding wordt gemaakt van heiligschennis waarvan verzoekster beschuldigd zou worden, en tegenpartij erkent zelf in de bestreden beslissing dat talrijke katholieke, die werden aangeklaagd voor heiligschennis vermoord werden."*

Verzoekers stellen dat ze het valse huwelijkscertificaat, die de aanraders aan verzoekster overhandigden, indienden en dat de handtekening van verzoekster op het document vals is. Verzoekers wijzen erop dat haar naam in Urdu geschreven is, terwijl verzoekster steeds in het Engels tekent. Zij stelt dat de vingerafdruk eveneens vals is.

Verzoekers menen dat het normaal is dat de aanraders verzoekster bedenktijd gaven, nu zij zoveel mogelijk verzoeksters goedkeuring wilden. Zij leggen uit dat deze aanraders de werkelijke bedoelingen van verzoekster niet kenden en dus niet dachten dat zij weg zou vluchten.

Verzoekers betogen dat *"dat de situatie van de christen in PAKISTAN werkelijk problematisch is en dat zij volgens tegenpartij het slachtoffer van discriminaties en vervolgingen zijn"*, dat *"de rechtbanken, zoals hierboven aangegeven, vonnissen vellen die niet worden aanvaard"* en dat *"de vrouwen al vervolgd en gediscrimineerd worden"*. Verzoekers verwijzen naar een artikel van Lacroix, een artikel van Lavie, een artikel van de website Infochretienne, een artikel van Franceinter over het geval Asia Bidi, een artikel van de NGO 4portes ouvertes, het verslag van Human Rights Watch van 2019 betreffende Pakistan. Verzoekers voeren aan dat zij ingeval van terugkeer naar Pakistan hun godsdienst niet vrijuit zullen kunnen uitoefenen.

Verzoekers vragen hen *"rechtstreeks de status van vluchteling in de zin van het Verdrag van Geneve of, ten subsidiaire titel of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 toe te kennen; ten volkomen subsidiaire orde, de bestreden beslissingen nietig te verklaren en het dossier voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor bijkomende onderzoeken terug te zenden."*

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende documenten:

"Stuk 2: mail van de heer B.

Stuk 3 : Attest van de bedrijf XERVON betiteld "Rotation List - 28040 - ADGAS - IS-3 - (April-2018)

Stuk 4 : "Unlimited term Employment Contract" met de bedrijf XERVON

Stuk 5 : Kopie van de vorige passpoort van de verzoeker

Stuk 6: "Resignation letter" dd 12 mei 2016

Stuk lu "Acceptance of resignation" dd 1 june 2016

Stuk 8 : Brief van de fatwa

Stuk 9 : vale huwelijk akte

Stuk 10 : Artikel betiteld « SAVI Hindus of Pakistan"

Stuk 11 : Artikel van Amnesty international betiteld "PAKISTAN: Femmes enfermées dans la tradition »

Stuk 12 : Artikel betiteld « PAKISTAN : Une femme tuée pour avoir voté »

Stuk 13 : Artikel van CATCH dd 3 september 2016 betitel "PAKISTAN: Un catholique tué dans une attaque contre un quartier chrétien »

Stuk 14 : Artikel van RFI dd 17 december 2017 betiteld "PAKISTAN: Plusieurs morts dans l'attaque d'une église de QUETTA

Stuk 15 : Artikel van Le Monde dd 2 september 2016 betitled "Au PAKISTAN, 14 morts dans un tribunal et des quartiers chrétiens attaqués »

Stuk 16 : Artikel van Le Figaro du 28 maart 2016 betiteld "Pakistan, le bilan du carnage visant les chrétiens revu à la hausse »".

Op 30 juli wordt een aanvullende nota aangebracht door de verwerende partij met een update COI Focus, *"Pakistan, situatie van de christenen"* van 27 mei 2019.

2.3. De bevoegdheid

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4. De bewijslast

Artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU, bevatten het wettelijk kader omtrent de bewijslast in aanvragen om internationale bescherming.

Blijkens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van de Vreemdelingenwet, artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU komt het in de eerste plaats aan de verzoek(st)er om internationale bescherming toe om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn/haar verzoek om internationale bescherming. Hij/zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Dit neemt niet weg dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken: *“Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”*. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis in de zin van artikel 10, lid 3, *sub b*, van de Richtlijn 2013/32/EU (zie arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) van 22 november 2012, *“MM/ Minister for Justice, Equality and Law Reform”*, Ireland, C-277/11, EU:C:2012:744, punten 64-67).

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Verzoeker heeft reeds vele jaren gewerkt als arbeidsmigrant in Saoedi-Arabië en Abu Dhabi. Hij heeft geen problemen met de Pakistaanse overheid en verliet Pakistan niet omwille van een persoonlijke vervolging maar als echtgenoot van verzoekster. Hij stelt op algemene wijze dat christenen in Pakistan hun godsdienst niet probleemloos kunnen belijden.

2.5.2. Verzoekster verklaart dat zij Pakistan ontvluchtte omdat ze er problemen kreeg met een man die haar wilde bekeren en met haar trouwen, en die ermee dreigde haar en haar gezin te doden indien ze weigerde. Verzoekster stelt tevens dat er een fatwa zou zijn uitgesproken tegen haar omwille van vermeende blasfemie.

2.5.3. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”.

Inzake de situatie van christenen in Pakistan

2.5.4. Verwijzend naar internationale rapporten en krantenartikelen - een artikel van Lacroix, een artikel van Lavie, een artikel van de website Infochretienne, een artikel van Franceinter over het geval Asia Bidi, een artikel van de NGO portes ouvertes, het verslag van Human Rights Watch van 2019 betreffende Pakistan, het artikel “SAVE Hindus of Pakistan”, een artikel van Amnesty International “PAKISTAN: Femmes enfermées dans la tradition”, het artikel “PAKISTAN : Une femme tuée pour avoir voté”, het artikel van CATCH van 3 september 2016 “PAKISTAN: Un catholique tué dans une attaque contre un quartier chrétien”, het artikel van RFI van 17 december 2017 “PAKISTAN: Plusieurs morts dans l'attaque d'une église de QUETTA”, het artikel van Le Monde van 2 september 2016 “Au PAKISTAN, 14 morts dans un tribunal et des quartiers chrétiens attaqués”, het artikel van Le Figaro van 28 maart 2016 “Pakistan, le bilan du carnage visant les chrétiens revu à la hausse” - voeren verzoekers aan dat zij ingeval van terugkeer naar Pakistan hun godsdienst niet vrijuit zullen kunnen uitoefenen en betogen zij “dat de situatie van de christen in PAKISTAN werkelijk problematisch is en dat zij volgens tegenpartij het slachtoffer van discriminaties en vervolgingen zijn”, dat “de rechtbanken, zoals hierboven aangegeven, vonnissen vellen die niet worden aanvaard” en dat “de vrouwen al vervolgd en gediscrimineerd worden”.

2.5.5. De informatie aangehaald in het verzoekschrift ligt geheel in de lijn van de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier inzake de algemene situatie van katholieken in Pakistan. Het betreft dus een toevoeging van bijkomende bronnen maar niet van bijkomende informatie. Daaruit blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, doch dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. UNHCR bevestigt in zijn “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017 dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld (“depending on the individual circumstances of the case”). Hieruit volgt dat een verwijzing naar een mogelijk risicoprofiel omwille van het behoren tot de christelijke gemeenschap, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming, waarbij beide verzoekers een vrees voor vervolging *in concreto* dienen aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

2.5.6. Gelet op artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partijen om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partijen en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een bevredigende verklaring gegeven te worden. Dit is niet het geval.

2.5.7. De Raad stelt vast dat verzoekers hun paspoorten niet wensen neer te leggen. Verzoeker J.S. verklaarde hierover dat verzoekers de paspoorten waarmee ze naar Europa kwamen vrijwillig hebben vernietigd na aankomst, omdat een niet nader genoemd familielid dit aangeraden zou hebben (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker J.S. van 19 maart 2019 (hierna: notities J.S.), p. 2-3).

De Raad kan echter niet aannemen dat verzoeker J.S., een hoogopgeleid persoon die jarenlang in het Midden-Oosten heeft gewerkt waar strenge migratieregels gelden (notities J.S., p. 5-6 en ter terechtzitting), dergelijk belangrijk document zou vernietigen, gewoon op aanraden van een familielid. Waar verzoekers betogen dat *“indien zij wisten welk het belang dit document voor tegenpartij had, zij dit niet gedaan zouden hebben en dit document zouden hebben ingediend om hun goede trouw aan tegenpartij aan te tonen”*, is dan ook een loutere bewering. Ook waar wordt gesteld dat *“de kwestie van de opleiding en van het onderwijs van verzoeker hier niet relevant blijkt te zijn”*, meent de Raad dat van iemand met het profiel en vooral met de buitenlandse ervaring van verzoeker J.S. wel degelijk kan worden verwacht dat deze kritisch zou omgaan met advies van derden. Bovendien blijkt uit de veelheid aan documenten die verzoekers neerleggen dat zij zich wel ten volle bewust zijn van het belang van documenten ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker J.S. hun beider paspoorten zomaar zou vernietigen indien deze geen nuttige informatie zou bevatten die ze trachten achter te houden voor de Belgische asielinstanties. De vaststelling dat verzoeker J.S. beide verzoekers paspoorten moedwillig heeft vernietigd, vormt een indicatie dat de erin vervatte informatie hun beweringen en verklaringen niet ondersteunen kan en ondergraaft dan ook beide verzoekers algehele geloofwaardigheid. Tevens kan uit een dergelijke handelwijze afgeleid worden dat verzoekers zich bewust zijn dat een internationale bescherming hen mogelijk niet kan worden toegekend.

2.5.8. Verzoekers leggen ook geen enkel reisdocument neer aangaande de reis van verzoeker J.S. naar Pakistan in maart 2018 (notities J.S., p. 9), niettemin zij wel allerhande reisdocumenten over hun reis naar België kunnen voorleggen (stukken in map documenten administratief dossier). Bovendien stelde verzoeker J.S. initieel dat hij de tickets niet kon terugvinden omdat ze enkel op zijn bedrijfs-e-mail stonden, waarna hij zijn verklaringen wijzigde en aangaf dat hij deze enkel fysiek overhandigd kreeg (notities J.S., p. 9).

Verzoekers wijzen er in het verzoekschrift op dat *“wat de vliegtuigtickets betreft, verzoeker zich hierover uitlegde en verklaarde dat deze hem per e-mail op zijn zakelijk adres werden overgemaakt en dat hij hiervan geen materiële kopij had”* en dat *“dit niet verbazingwekkend is voor zover alle luchtvaartmaatschappijen voorrang geven aan de digitalisering en dat de tickets thans niet meer worden gedrukt.”* Het louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om zijn wijzigende verklaringen te weerleggen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers noch hun paspoorten, noch de reisdocumenten van verzoeker J.S. naar Pakistan in maart 2018 voorleggen, en aldus een essentieel onderdeel van hun relaas niet aantonen terwijl ze geen aannemelijke toelichting kunnen geven dat ze in de onmogelijkheid zijn om documenten, laat staan de elektronische (reis)documenten te kunnen voorleggen, zijnde reistitels, instapkaarten of andere reisgegevens. Verzoekers falen in hun medewerkingsplicht.

2.5.9. Uit het door verzoekers neergelegde verlofschema blijkt dat verzoekers verlof op 30 maart 2018 in pen werd aangebracht, terwijl het overige (en ook verzoekers reeds vastgelegde verlof van 21 april 2018 tot 24 mei 2018) digitaal werd opgemaakt. Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat *“zoals hieronder uiteengezet, verzoeker een email indient die hem op 09 april 2019 werd gezonden, in tempore non suspecto, door de Heer B. van het bedrijf XERVON, die verzoeker tewerkstelt”*, dat *“dit document uitdrukkelijk stelt dat verzoeker van 21 april 2018 tot 24 mei 2018 een verlof kon genieten”*, dat *“dit uitdrukkelijk door het rotatieschema was voorzien”*, dat *“dit vertrek op aanvraag van verzoeker echter overhaast op 30 maart 2018 plaatsvond, naar aanleiding van de door zijn echtgenote ondervonden problemen”*, dat *“deze datum met hand werd toegevoegd”*, dat *“tegenpartij aanvoert dat verzoeker deze melding voor het belang van de zaak nadien bijvoegde”*, dat *“verzoeker de briefwisseling gedateerd van 09 april 2018 dus bijvoegt, aantonend dat het document hem op die datum werd verzonden.”* Uit de e-mail van 9 april 2018 blijkt dat verzoeker inderdaad op die datum het verlofschema werd toegestuurd. Dit neemt echter niet weg dat zijn 'noodverlof' op 30 maart 2018 met de pen werd toegevoegd, terwijl het document werd opgesteld op 20 maart 2018, en niet kan worden nagegaan wanneer en door wie deze toevoeging werd aangebracht. Verzoeker toont evenmin aan dat dergelijk met de hand ingevulde document al aanvaardbaar zou zijn voor de grensinspectie om het land legaal te verlaten. Gelet op het ontbreken van de paspoorten van beide verzoekers en enige documenten in verband met verzoekers voorgehouden reis van Abu Dhabi naar Pakistan, kan aan een dergelijke manuele toevoeging – zonder enige datum of handtekening – op een digitaal opgemaakt verlofschema geen bewijswaarde worden gehecht.

2.5.10. Verder kunnen de problemen van verzoekster J.N.S., die de kern vormen van de vraag om internationale bescherming, nu deze op meerdere punten dermate vaag en weinig doorleefd voorkomen en overtuiging missen niet overtuigen.

Zo komt het ongeloofwaardig over dat verzoekster de man waarmee ze problemen had reeds opmerkte in oktober 2017, maar dat zij tussen dat moment en de escalatie van zijn avances in maart 2018 op geen enkel moment hulp vroeg of sprak met iemand in Pakistan over haar problemen (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster J.N.S. van 19 maart 2019 (hierna: notities J.N.S.), p. 10-11). Verzoekster verklaarde immers dat zij katholieke burens had (notities J.N.S., p. 4), dat zij naar een katholieke kerkgemeenschap ging (notities J.N.S., p. 8) en dat zij verschillende familieleden in Karachi had (notities, p. 10). De waarachtigheid van de feiten wordt hierdoor ondergraven nu verzoekster dit op geen enkel moment bij iemand anders dan haar echtgenoot, verzoeker J.S., ter sprake bracht. Verzoeker J.S.'s uitleg dat het in Pakistan een prestigezaak zou zijn, dat vrouwen steeds als in de fout worden beschouwd (notities J.S., p. 8) is geenszins ernstig nu dit op de eerste plaats een probleem tussen de religieuze gemeenschappen betreft. Het is dan ook niet onredelijk te verwachten dat beide verzoekers katholieke familieleden, kennissen en vriendinnen de bedreigingen van bekering ernstig zouden nemen en verzoekster niet zonder meer als in de fout zouden beschouwen. Verzoekers trachten een beeld te scheppen alsof verzoekster steeds volledig op zichzelf aangewezen was en totaal geen sociaal netwerk had, wat zelfs in een patriarchale samenleving als Pakistan niet geloofwaardig is. Verzoekers brengen ook geen informatie bij waarbij een bedreigde christelijke vrouw binnen haar gemeenschap niet ernstig wordt genomen. Anderzijds blijkt uit de COI Pakistan, 'Situatie van de christenen' van 27 mei 2019 neergelegd in de door verwerende partij toegevoegde aanvullende nota, duidelijk dat de christelijke gemeenschap zich organiseert, ook al wegen hun politieke vertegenwoordigers niet op tegen de islamitische vertegenwoordigers. De Raad kan aannemen dat de veiligheid van de christelijke gemeenschap geen prioriteit is in Pakistan, doch er kan niet gesteld worden dat de Pakistaanse overheid geen minimale inspanningen levert. Nog minder kan gesteld worden dat de christen gemeenschap nalatig zou zijn haar eigen mensen te beschermen zoals verzoekers pretenderen. Volgens de bovenstaande COI Pakistan, geeft de politie sedert 2013 bijkomende bescherming gedurende de misvieringen in de belangrijke kerken. Ook versterkt de politie enigszins de door de christelijke gemeenschap eigen veiligheidsmaatregelen in de christelijke enclaves.

2.5.11. Waar verzoekers J.S. in zijn opmerkingen aanbrengt dat mocht de kerkgemeenschap te hulp komen, er represailles zouden kunnen volgen tegen de kerk (opmerking 4 van J.S., e-mail van 5 april 2019), gaat verzoeker J.S. eraan voorbij dat gepeild werd naar de hulp die geboden zou kunnen worden toen er louter sprake was van een onbekende man die verzoekster volgde. In deze context was gedreigd met fatwa's omwille van blasfemie, zodat niet aannemelijk is dat verzoekers in dit stadium al beducht zouden zijn voor represailles tegen de bredere kerkgemeenschap indien zij om hulp zouden vragen. Nergens kan dit blijken. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekers indien ze voor de gehele geloofsgemeenschap vreesden dit niet besproken hebben met vertrouwenspersonen in de kerk die hen hierover nuttig konden toelichten. Verzoekers blijven theoretisch.

2.5.12. Verzoekers hernemen hun verklaringen in hun verzoekschrift en stellen dat er geen bescherming is voor vrouwen, dat katholieken daarenboven zelfs door de Pakistaanse autoriteiten worden gediscrimineerd en dat de Katholieke Kerk in Pakistan niet in staat is om bescherming te bieden, hierbij verwijzend naar krantenartikelen en internationale rapporten. Verzoekers kunnen met dergelijke algemene argumenten en verwijzingen niet toelichten waarom verzoekster, in haar geval, haar sociaal netwerk in Pakistan niet zou trachten aan te spreken wat een stap kan zijn naar een adequate bescherming. Bovendien lichtte verzoekster J.N.S. haar echtgenoot, verzoeker J.S., wel in over haar problemen, wat beide verzoekers hun argumenten dat vrouwen steeds als in de fout worden beschouwd in de Pakistaanse samenleving, ook door hun eigen familie en netwerk, relativeren.

2.5.13. Bovendien kan de Raad niet inzien – noch lichten beide verzoekers aannemelijk toe – waarom deze man verzoekster begon te stalken. Zo gaf verzoekster aan dat zij deze man niet kende voor de incidenten en kon zij evenmin bedenken waarom hij haar begon lastig te vallen, terwijl deze man verzoeksters naam en religie kende (notities J.N.S., p. 11). Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat niet-moslim, waaronder ook christelijke, meisjes ontvoerd, verkracht en/of uitgehuwelijkt worden aan een moslimman en dat de meeste van deze meisjes tussen 12 en 16 jaar zijn en op het platteland wonen ("*Thematisch ambtsbericht over de positie van ahmadi's en christenen in Pakistan 2014-2016*" van april 2017, p. 32, p. 50). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster een geheel afwijkend profiel heeft in zaken van gedwongen bekering en uithuwelijking van christelijke meisjes in Pakistan. Immers verzoekers lichten niet toe waarom deze moslim zou willen (kunnen) huwen met een reeds getrouwde vrouw en dus voor polyandrie gaan.

Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat verzoekster systematisch alleen was toen zij buitenging en haar inkomsten haar een comfortabele levensstandaard verzekerden, kan dit niet verklaren waarom verzoekster zou worden geïdoleerd om te huwen met deze man. Bovendien betreft dit een loutere veronderstelling van verzoekers, die pas tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen, nu zij tijdens hun persoonlijk onderhoud geen van beide konden bedenken waarom deze man precies verzoekster vreesde (notities J.S., p. 9; notities J.N.S., p. 11). Hoe dan ook kan niet worden aangenomen dat verzoeksters echtgenoot, zijnde verzoeker, haar financiële en comfortabele levensstandaard zou blijven verzekeren wanneer verzoekster niet langer zijn echtgenote zou zijn maar gehuwd is met een moslim.

2.5.14. Bovendien is verzoekster geen jong meisje maar een getrouwde vrouw van ongeveer 50 jaar (geboren op 15 juni 1968, verklaring DVZ, punt 4) met een kind. Ze komt evenmin van het platteland maar woonde in de stad Karachi. Verzoekers' onrealistische veronderstelling is dan ook niet meer dan dat.

2.5.15. Ook de vaststelling dat verzoekster de fatwa die na haar vertrek tegen haar werd uitgesproken gelezen heeft (*"Ik weet dat niet, ik heb het niet gelezen, mijn man had het, ik wil er niet naar kijken en ik heb een depressie."*, notities J.N.S., p. 13) ondergraaft de geloofwaardigheid van de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten. Dergelijke desinteresse in haar eigen zaak valt niet te rijmen met de houding die redelijkerwijs kan worden verwacht van iemand die vreest voor vervolging te meer nu dit ook haar geloofsgemeenschap aantast.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat *"verzoekster, gezien haar psychologische situatie inderdaad niet van de inhoud van de fatwa kennis wou nemen"*, dat *"eraan herinnerd moet worden dat zij door deze zelfde personen aangeranden bedreigd werd"* en dat *"verzoeker haar de inhoud van het document echter heeft voorgelezen, zodat zij op de hoogte was van de inhoud van de fatwa"*. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster op geen enkele manier aantoonde dat haar voorgehouden psychologische problemen, die zij evenmin op enige wijze adstrueert, haar zouden verhinderen kennis te nemen van de inhoud van de fatwa. Daarnaast valt niet te verzoenen dat verzoekster enerzijds de fatwa niet wilde lezen omwille van haar depressie, doch deze anderzijds wel liet voorlezen door haar echtgenoot. Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij slechts gebrekkig op de hoogte is van de inhoud van de fatwa. Zo gaf verzoekster aan dat de fatwa inhield dat zij zich bekeerde naar de Islam, huwde met M.F. en vervolgens terugkeerde naar haar eerste echtgenoot (*"Dus in dit document staat dat ik bekeerde naar Islam, met M.F. trouwde, en dan naar mijn man ging, de eerste. En met hem ontsnapte."*, notities J.N.S., p. 13), terwijl verzoeker J.S. verklaarde dat de fatwa vermeldde dat verzoekster bekeerd was en gehuwd met M.F., dat ze vervolgens terugkeerde naar het christendom, en dat ze beschuldigd werd van blasfemie waarop de doodstraf staat (*"Ja, het is Urdu, er staat dat mijn vrouw getrouwd was en bekeerd met Mohammad Faisal, en dat ze terugkeerde naar Christendom, en dus blasfemie deed. Nu waar je haar ook vind, moet je haar brengen naar de Islamitische council, naar de maulvi's, en dan de straf krijgen in de Sharia wet. Die zegt, doodstraf."*, notities J.S., p. 10). Dat verzoekster deze beschuldigingen van blasfemie onvermeld liet, ondergraaft de waarachtigheid ervan en dus ook de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging.

2.5.16. Ten slotte is ook geenszins aannemelijk dat verzoeksters stalker enerzijds verregaande inspanningen deed, met vijf anderen bij haar thuis binnendrong, haar beval met hem mee te komen, zo niet zou hij haar en haar gezin doen vermoorden (notities J.N.S., p. 9-10), en zelfs een vals huwelijkscertificaat vervaardigde, doch anderzijds gewoon wegging toen verzoekster enkele dagen bedenktijd vroeg (notities J.N.S., p. 10). Verzoekers hun relaas komt ook op dit punt verzonnen voor.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat het normaal is dat de aanranders verzoekster bedenktijd gaven, nu zij zoveel mogelijk verzoeksters goedkeuring wilden, en dat deze aanranders de werkelijke bedoelingen van verzoekster niet kenden en dus niet dachten dat zij weg zou vluchten. De Raad kan verzoekers echter niet volgen waar zij stellen dat verzoeksters aanrander haar goedkeuring zou willen, nu deze man haar achtervolgde, haar aanrandde, ongevraagd haar appartement binnenkwam en beviel haar met hem te huwen nadat ze bekeerd zou zijn.

2.5.17. Verzoeksters voorgehouden problemen met de moslim die haar zou dwingen met hem te trouwen, en de daaruit voortvloeiende fatwa en politieonderzoek worden dan ook, zelfs niet minimaal, aannemelijk gemaakt. Verzoekers verklaarden voor het overige geen (ernstige) problemen te hebben gehad in Pakistan, ook niet omwille van hun katholieke geloof (notities J.S., p. 7, p. 12; notities J.N.S., p. 8). Dit bevestigt de algemene landeninformatie over christenen in Pakistan zoals hoger reeds aangehaald.

2.5.18. De overige door verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen. De Pakistaanse identiteitskaarten, en fotokopieën van een familieregistratiecertificaat (FRC), pasjes van de parochie, opleidingsdocumenten betreffen documenten omtrent beide verzoekers identiteit, nationaliteit, gezinssamenstelling, religie en opleiding, welke niet in twijfel worden getrokken.

De reisdocumenten (tickets, elektronische tickets, hotelreserveringen) bevestigen beide verzoekers reis op 10 mei 2018 vanuit Karachi, Pakistan via Doha naar Amsterdam, Nederland. Deze wordt niet betwist. De huwelijksakte kan, gezien deze vals is, door eender wie zijn opgemaakt en is aldus niet in staat de voorgehouden feiten aan te tonen.

De medische documenten geven een overzicht van verzoeksters medische consultaties, de bij haar gestelde diagnoses en haar medicatiegebruik. Verzoeksters patiëntendossier brengt echter niets bij aan haar asielrelaas.

Over de door verzoekers neergelegde fatwa werd *supra* reeds vastgesteld dat verzoekster slechts gebrekkig op de hoogte is over de inhoud ervan, wat de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vervolging ondermijnt. Bovendien betreft deze fatwa een fotokopie, waaraan de Raad hoe dan ook geen bewijswaarde hecht, nu deze gemakkelijk te fabriceren is met allerhande knip- en plakwerk.

Het door verzoeker neergelegde "*Employment offer*" van 10 mei 2016, zijn "*resignation letter*" van 12 mei 2016, de "*acceptance of resignation*" van 1 juni 2016 en zijn "*Unlimited Term Employment Contract*" van 16 juni 2016 tonen aan dat verzoeker van juni 2016 voor Descon Engineering in de Verenigde Arabische Emiraten werkte en vervolgens bij Xervon aan de slag ging. Uit de door hem neergelegde visa (geldig van 27 december 2011 tot 26 december 2013, van 7 november 2013 tot 6 november 2015 en van 14 oktober 2015 tot 13 oktober 2017, allen met als sponsor Descon Engineering) blijkt dat verzoekers werkvisa twee jaar geldig waren en telkens opnieuw werden vernieuwd. Aan verzoekers beroepsactiviteiten in de Verenigde Arabische Emiraten wordt echter niet getwijfeld.

2.5.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6.3. Op basis van "*EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation*" van oktober 2018 - door de commissaris-generaal bijgevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan soms uitzonderlijk grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

2.6.4. Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een lokaal conflict

gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

2.6.5. Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

2.6.6. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoekers afkomstig zijn, *in casu* de provincie Sindh.

2.6.7. Voornoemde informatie in het administratief dossier geeft aan dat het geweld in de provincie Sindh de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, en nationalistisch geweld (COI EASO, p. 71). In 2017 deden zich in de provincie Sindh minder doelgerichte moorden en veiligheidsoperaties voor, maar vonden wel een hoger aantal maar vonden wel een hoger aantal militante aanvallen plaats (COI EASO, p. 72). In vergelijking met 2016 was er een minimale daling in het aantal slachtoffers in Karachi merkbaar (COI EASO, p. 72). UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh (COI EASO, p. 73).

2.6.8. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt aldus dat er in Sindh, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers die terugkeren naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK